

1979-ben kerültem Lengyelországba

A férjemet Budapesten tizenévesen ismertem meg, ugyanis a középiskolában egy osztályba jártunk. Szülei kiküldetésen voltak 4 évig Budapesten a lengyel kereskedelmi képviselőként.

Felsőfokú tanulmányaimat Budapesten a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán végeztem és üzemmérnöki diplomát szereztem. A férjem ugyanott lengyel állami ösztöndíjas volt, ezért a főiskola befejeztével kénytelenek voltunk Lengyelországban letelepedni, mert különben vissza kellett volna fizetnie az ösztöndíjat.

Az esküvőnk előtt a lengyel nyelvismeretem gyenge volt, de meg tudtam értetni magam. Könyvekből tanultam saját szorgalomból még Budapesten és jártam lengyel nyelvtanfolyamra is. Kijövelelem után nagy hangsúlyt fektettem arra, hogy mielőbb helyesen tudjak beszélni és írni is lengyelül. Ez később kamatozott a szakmai munkámban.

Fél évet vártam a letelepedési engedélyre és megkapása után hamar sikerült munkát találnom, híradástechnikai üzemmérnökként dolgoztam 10 évig. Szerencsés voltam, mert egy kis rövid epizodtól eltekintve, mindig a saját szakmámban dolgoztam Varsóban, összesen 39 éven keresztül. 2019-ben mentem nyugdíjba.

Lengyelországba költözésem után néhány hónapig a férjem szüleinél, utána bérelt lakásban laktunk, később pedig tanácsi lakásban.

A beilleszkedés nem okozott nekem semmi problémát, de ezt nyilván a lengyel nyelvismeretem is elősegítette. Az első időszakban nagyon hiányzott a magyarokkal való kapcsolat, ezért kezdtem járni az itteni magyar kolónia-találkozókra. Véleményem szerint a magyarok könnyen asszimilálódnak a lengyel társadalomba.

Sajnos nagyon jól emlékszem a hetvenes évek végétől mindennapossá vált üres üzletekre, problémákra, jegyrendszerre, amikor Magyarországon sokkal jobb volt a gazdasági helyzet, mint itt. Ezen csak a férjem családjának szeretete, összetartása és szolidaritása tudott átsegíteni és az, hogy egy részét ennek az időnek sikerült Magyarországon átvészelnünk, ahol a férjem 6 éven keresztül tolmácként dolgozott. Ez időben születtek Budapesten gyermekeink, akik már saját családot alapítottak. Gyerekeim jól beszélnek magyarul, különösen, hogy 6 évig a férjem Magyarországon volt kiküldetésben és ez idő alatt a gyerekekkel együtt az egész család Magyarországon lakott. Utána is sokáig magyarul beszéltünk otthon. Továbbra is főzök magyarosan is, persze sok jó lengyel étel elkészítését is megtanultam.

Nem voltam soha kényszerítve, hogy lemondjak magyar állampolgárságomról. Felvettem a lengyel állampolgárságot is (a rendszerváltás után vált lehetővé).

Régebben évenként általában kétszer jártunk Magyarországra. Az 1981. végén bevezetett és több évig tartó szükségállapot körülményei között sem volt ez probléma. Emlékszem viszont a nyugtalanságra és bizonytalanságra, hogyan kerülök vissza Varsóba, amikor egyedül voltam 1982. januárban Budapesten.

Ami az itteni magyarok közösségét illeti, a Lengyelországi Magyar Egyesület megalakulása után én is egy időre vállaltam önkéntes munkát, tagja voltam a vezetőségnek.

2021.december

JK